

Biblioteka alter:ego

Naslov originala

*Miracles Happen: The Transformation Healing Power
of Past-Life Memories*

Copyright © Brian L. Weiss, 2012.

Prvi put objavio HarperCollins Publishers

Hrvatsko izdanje © Planetopija, 2014.

Prijevod **Nataša Ozmec**

Lektura **Tamara Pliško**

Uredila **Merima Nikočević Ibrahimpašić**

Korektor **Ivan Marenić**

Naslovnica **Bee biro, Zagreb**

Grafičko oblikovanje **Melita Malusà Vukašinić**

Tisak **Znanje d.o.o., Zagreb**

Za nakladnika **Marina Kralj Vidačak**

Nakladnik **Planetopija, Zagreb**

Sva prava pridržava nakladnik. Nijedan dio ove knjige ne smije se upotrijebiti niti reproducirati na bilo koji način bez pisane dozvole, osim u slučaju kratkih navoda u kritikama ili ocjenjivačkim člancima. Za sve obavijesti možete se obratiti nakladniku.

ISBN 978-953-257-305-3

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 893202.

Brian L. Weiss

Amy E. Weiss

ČUDA SE DOGAĐAJU

*Kako nas sjećanja iz prošlih života
mogu iscijeliti*

Zagreb, 2014.

Sadržaj

Uvod	9
<i>Prvo poglavlje: Svi smo povezani</i>	<i>17</i>
<i>Drugo poglavlje: Vrednovanje sjećanja</i>	<i>52</i>
<i>Treće poglavlje: Kako razumijevanje liječi</i>	<i>64</i>
<i>Četvrto poglavlje: Slobodni od emocionalne boli</i>	<i>97</i>
<i>Peto poglavlje: Liječenje fizičkih simptoma i bolesti</i>	<i>141</i>
<i>Šesto poglavlje: Slobodni od patnje</i>	<i>167</i>
<i>Sedmo poglavlje: Intuicija i druge psihičke sposobnosti</i>	<i>194</i>
<i>Osmo poglavlje: Jedinствен</i>	<i>214</i>
<i>Deveto poglavlje: Vječne veze</i>	<i>244</i>
<i>Deseto poglavlje: Životinje nas poučavaju</i>	<i>275</i>
<i>Jedanaesto poglavlje: Kratko i slatko</i>	<i>294</i>
<i>Dvanaesto poglavlje: Duhovna i mistična iskustva</i>	<i>303</i>
Bilješka o autoru	355

Uvod

Jednog prelijepog ljetnog popodneva u New Yorku, bio je to lipanj 2010. godine, moja supruga Carole i ja vozili smo se drvoredom obrubljenim Taconic Parkwayjem prema Institutu Omega, rustikalnom odmaralištu gdje smo držali intenzivne tečajeve o regresijama u prošle živote. Volimo taj tečaj. Svakoga dana dogodi se neko novo čudo. Polaznici ne samo što se sjećaju prošlih života, nego doživljavaju zapanjujuća duhovna i iscjeljujuća iskustva, pronalaze srodne duše, primaju poruke od voljenih pokojnika, pristupaju iskonskim znanjima i mudrostima ili proživljavaju neke druge mistične i čudesne događaje. Carole i ja smo tijekom godina na radionicama bili svjedoci takvim trenucima koji mijenjaju život i smatramo se blagoslovljenima što smo imali mogućnost ostvariti ih i promatrati. Često i nismo svjesni da se u radionici zbilo neko osobito snažno iskustvo. Pojedincu je potrebno vrijeme da ga pojmi, tako da o njemu često doznamo naknadno iz pisama ili *e-mailova*.

U tom trenutku, na osunčanom autoputu, zazvonio je Carolin Blackberry; stigao joj je *e-mail* s opisom još jednog čudesnog izlječenja – poruku koja je prenosila toliko drevnu mudrost primili smo suvremenom tehnologijom. Trenutak je bio savršen jer smo se upravo spremali ući na mjesto gdje smo bili svjedocima tolikih sličnih trenutaka. Nikad ne znamo točno kakve će se čudesne pro-

mjene ili događaji zbiti – znamo samo da će doći do njih. Carole me pogledala i izjavila onim svojim mudrim, skromnim načinom: “Čuda se povremeno događaju.”

Upravo tako – povremeno. Čuda mogu biti velika i takva utječu na cijelu skupinu. Mogu biti mala i pritajena. Bez obzira na opseg, preobrazba je trajna. Veze se popravljaju. Duše su nahranjene. Životi poprimaju novija i dublja značenja. Čuda se događaju.

Moje čudo zbilo se kad je pacijentica imenom Catherine ušla u moju ordinaciju i otkrila mi cijeli duhovni svemir u čije postojanje nisam vjerovao. Moje prethodne knjige sadrže iznimno detaljan prikaz njezinih iskustava i opisuju koliko joj se, zbog njih, život promijenio nabolje. Prije otkrića njezinih zapanjujućih sjećanja na prošle živote bio sam ‘lijeva polutka’ – opsesivno-kompulzivni akademikar, najbolji diplomac u klasi, član studentskog bratstva, s diplomom kemije s Columbijе. Liječničku diplomu stekao sam na Yaleu, gdje sam specijalizirao psihijatriju. Potpuno skeptičan prema ‘neznanstvenim’ područjima – parapsihologiji i reinkarnaciji – bio sam primarius prestižnog psihijatrijskog odjela u bolničkom centru Mount Sinai u Miamiju te sam napisao preko četrdeset znanstvenih radova i poglavlja u knjigama o psihofarmakologiji, kemiji mozga i Alzheimerovoj bolesti. Catherine je moj skepticizam – i život – okrenula naglavačke.

Iako je otad prošlo više od trideset godina, još dobro pamtim kad je prvi put prešla nevidljivu granicu svojeg sadašnjeg života i ušla u kraljevstvo drugih života. Bila je u stanju duboke opuštenosti; kapci su joj bili lagano sklopljeni, ali bila se snažno koncentrirala.

“Veliki valovi ruše stabla”, prošaptala je promuklim glasom, opisujući neki pradavni prizor. “Nemamo kamo bježati. Hladno je; voda je hladna. Moram spasiti bebu, ali ne mogu... moram je samo čvrsto držati. Utapam se; vođa me guši. Ne mogu disati, ne mogu gutati... slanu vodu. Beba mi je istrgnuta iz ruku.” Tijelo joj se napelo, disanje ubrzalo.

Odjednom su joj se i tijelo i disanje potpuno opustili.

“Vidim oblak... moja beba je sa mnom. I ostali iz mojeg sela. Vidim brata.”

Mojem skepticizmu trebalo je vremena da se uruši, ali je proces počeo. Catherinini ozbiljni simptomi počeli su nestajati kako se sve više prisjećala prizora iz tog i drugih prethodnih života. Znao sam da mašta ne može dokinuti takve kronične simptome – za to su kadri samo stvarni prošli životi koje ponekad uspijemo potvrditi. Također je bila sposobna iznositi intimne istine iz mojeg života, istine koje nikako nije mogla ni znati ni otkriti. Te činjenice iznosila je lebedeći u blaženoj opuštenosti između fizičkih životnih vjekova.

Ta upečatljiva suočavanja s činjenicama što ih je iznosila Catherine počela su mi otvarati oči i uklanjati sumnje. Pošto sam otkrio da i drugi istaknuti kliničari provode istraživanja o regresiji, uvjerenje mi je još više ojačalo. Pošto sam 1988. godine objavio svoju prvu knjigu, *Many Lives, Many Masters*, terapijom regresije liječio sam više od četiri tisuće individualnih pacijenata, a još mnogo više u velikim skupinama na svojim eksperimentalnim radionicama. Svaki pojedini slučaj potvrđuje, vrednuje, uči i proširuje. Svaki pojedini slučaj otkriva još tajni života. U to vrijeme susretao sam se s pionirima i lumenima prošlih života sa svih strana svijeta. Gdje je nekoć stolovala nevjera, sad stoluju pomno prikupljeno znanje i mudrost. Priče u ovoj knjizi povest će vas istim tim putem, od sumnje k otkrivenju. Samo otvorite um i krenite na to čudesno putovanje.

U radionicama koje vodim, otprilike dvije trećine polaznika uspješno se sjeća događaja iz prošlih života. Njihova sjećanja i uspomene često liječe emocionalne i tjelesne bolesti. Simptomi nestaju čak i ako sjećanje i nije sasvim točno jer pogreška u sjećanju ne negira istinu i važnost pamćenja. Kao primjer, u regresiji se možete prisjetiti traume, kaosa pa čak i cjelokupne emocionalne reakcije vaše majke kad ste s tri godine istrčali na cestu i zamalo podletjeli pod onaj grozni crni Buick. Pošto upitate majku, otkrijete da je auto bio tamnomodri Cadillac. Sve drugo je točno. Takva sitna

odstupanja dopuštena su. Pamćenje nije doslovno putovanje kroz vrijeme – recimo, kao kad u opisu te za dlaku izbjegnute nesreće posegnete za riječi koju ste naučili tek s dvanaest godina. Vaše sposobnosti zamjećivanja i opisivanja pripadaju vašoj današnjoj svijesti, a ne vašem mozgu trogodišnjaka. Nikad niste doslovno sjeli u vremeplov. Ljudima hipnozom pomažem da se prisjete takvih i drugih događaja iz djetinjstva. Mnogi moji pacijenti i polaznici mojih radionica kadri su sjetiti se ne samo događaja iz djetinjstva, nego i onih iz vremena koje su proveli u majčinoj utrobi, iz onog mističnog stanja dok postoje između života, sadašnjeg i onih prošlih.

Tijekom godina susretao sam pojedince čije su ih urođene predrasude prema regresijskoj terapiji prošlim životima tjerale da u potpunosti odbace taj koncept. Tvrde da su sjećanja izobličena ili netočna, kao što sam već spomenuo ili da je njihov terapijski učinak moguće pripisati 'pustim željama' ili pak da se svi koji su prošli regresijsku terapiju, pogrešno poistovjećuju s nekom slavnom povijesnom osobom iz prošloga života. Ti kritičari su glasni, ali i dezinformirani. U ovoj knjizi nalaze se brojne priče o ljudima koji su regresiju prošli sami ili uz nečiju pomoć i zajedno predstavljaju katalog neopisive raznolikosti iskustava koja u pitanje nedvojbeno dovode njihove pretpostavke. Na ovim stranicama nalazi se više sjećanja o siromasima i seljacima, negoli o istaknutim pojedincima. Ni imaginacija kao ni mašta ne liječe duboko urođene fizičke ili mentalne poremećaje, a ova knjiga prepuna je primjera kako to čini sjećanje na naše prošle živote – ni pacijent, a ni terapeut ne moraju vjerovati u to da bi do izlječenja došlo; kao što nismo, barem isprva, vjerovali ni Catherine ni ja. Priče u ovoj knjizi nalik su mikrokozmosu cijeloga područja regresijske terapije i otkrivaju širok raspon prošlih života, istovremeno ukazujući na temeljne zajedničke točke u putovanju i evoluciji naše duše. Da biste um učinili prijemčivim na njihove istine – da smo besmrtna i vječna bića koja su živjela prije i koja će živjeti ponovno; da smo svi jedno; da smo svi na Zemlji kako bismo naučili nešto o ljubavi i suosjećanju – znači, poslužiti ću

se dobro poznatim citatom, načiniti važan korak za čovjeka i divovski skok za čovječanstvo.

Kad god se moji pacijenti ili polaznici radionica uspješno prisjete nekog od svojih prošlih života, otvara se izravan put k božanskoj mudrosti i fizičkom ili emocionalnom ozdravljenju. Svijest da imamo višestruke živote odvajane duhovnim međuigrama s druge strane, pomaže raspršiti strah od smrti i u sadašnjost unijeti više spokoja i radosti. Ponekad i samo prisjećanje na traume iz prošlih života vodi do nevjerojatnih uvida i ozdravljenja. Ovo je ekspresni put.

Oni koji ne posjeduju sjećanje na prošle živote, mogu doprijeti do razumijevanja i proširenog uvida svjedočeći ili čitajući o tuđim iskustvima. Empatijska identifikacija znade se pokazati kao snažan poticaj transformaciji. To je alternativni put u kojem je pravac napretka važniji od same brzine. Svi ćemo na kraju doprijeti do stanja prosvijetljene budnosti.

Reinkarnacija – dakle, ideja da smo svi živjeli prošle živote – vrata su koja vode na višu razinu razumijevanja. Meni ih je otvorila Catherine, a ja sam ih, posljedično tomu, otvorio mnogima.

No vrata je bezbroj. Ljudi su dopirali na više razine tijekom bivanja na rubu smrti, pomoću mističnih susreta ili meditacijom. Drugi su doživjeli trenutačan uvid – ‘heureku’. Sva vrata vode do iste točke; transcendentne spoznaje da je naša istinska priroda duhovna, a ne tjelesna. Često se pojavljuje i istovremena spoznaja da smo svi međusobno povezani i, na neki način, manifestacije vlastitih energija.

Paolo Coelho piše ovako: “Život je vlak, a ne postaja.” Dok nam se duša vraća kući u stanje beskonačne ljubavi i mudrosti, na putu prepunom misterija i čudesa, mi počivamo, oporavljamo se i, na postajama, razmišljamo, između životnih vjekova sve dok ne dođe vrijeme ponovnog rođenja; još jedan vlak, još jedno tijelo. Dom je samo jedan i naposljetku se svi vraćamo onamo – prije ili poslije. To je točka blaženstva. A ova knjiga pomoći će vam pronaći njezine obale.

Blago ove knjige leži u pričama što su ih tijekom dvadeset pet godina brižno gajili i prikupljali čitatelji i sudionici radionica. Ovdje

ta iskustva osnažuju i odaju počast svemu što smo napisali i promišljali. Tisućama glasova ove priče vrednuje se ne samo fenomen regresije u prošle živote, nego i cijeli psihospiritualni univerzum. Čitat ćete o dušama, o srodnim dušama, o životu koji leži onkraj smrti, o sadašnjim životima koje su otkrića korjenito promijenila. Priče otkrivaju kako je moguće iz temelja i trajno zaliječiti tijelo i duh. Govore o tome kako je žalovanje moguće preobratiti u utjehu i nadu i kako duhovni svijet neprekidno zadire u naš duševni svijet i obogaćuje ga. Te priče ispunjene su mudrošću, ljubavlju i iskonskom spoznajom. Zabavne su i ozbiljne, kratke i poduge, ali uvijek mudre i poučne. Prikupljeno sa svih strana svijeta, zajedničko će iskustvo pomoći tisućama duša koje se trape u svojim sadašnjim životima. Pomažući drugima da ozdrave, da shvate i napreduju svojim duhovnim stazama, najplemenitija je zadaća duše.

Čitati priče i razmišljanja skupljene u ovoj knjizi znači neizravno iskusiti stotine regresija. Njihove snažne rezonance bude čitateljeva latentna sjećanja na prošle živote te potiču podsvijest i dovode u povišeno stanje svijesti. Poimanje naše više prirode – da smo duša, a ne tijelo ni mozak – dovodi do korjenitih mijena u našim iskonskim vrednotama i stremljenjima. A onda otpočinje najvažnija među preobrazbama. Naša svijest se budi, otvara svoje božanske, iako usnule oči i razlučuje svoju duhovnu stazu. Priče odabrane za ovu knjigu ne opisuju samo ta nježna buđenja, ona ih pružaju. Čitati ih znači promijeniti se na gotovo neprimjetan, no nepovratan način.

U tom trenutku buđenja, kad otkrivamo svoju urođenu prirodu vječnoga bića, nestaje sumnja. Kao da nas je neki drevni alkemičar posuo čarobnim prahom – strah se nepovratno preobraća u unutarnji mir, beznađe u nadu, tuga u radost, mržnja u ljubav. Na razini duše, sve je moguće.

Riječi imaju vlastitu alkemijsku moć. Ova knjiga nije puka zbirka pripovijesti; ona je zbirka mogućnosti preobražaja. Čitajući o regresiji i suosjećajući s tuđim iskustvima regresije, stvara se neraskidiva veza s njihovom golemom mudrošću. Rađa se poveznica

s neopisivo mudrim i blagim kozmičkim procesom i ona postu-
pno jača – iz priče u priču. Svaka od njih, odabrana za ovu knjigu,
olakšava empatijske veze i daje pristupačan uvid u dublju prirodu
naših duša, našu svrhu na ovome svijetu, našu sposobnost izlječe-
nja. Nadam se da svojim komentarima pomažem još više pojasniti
te teme. Dok čitate o tuđim mističnim susretima, mogućnost da i
sami doživite nešto slično sve je veća. Priče prostiru trpezu, tako da
osobiti uzvanik može ući. One osvjetljaju cijelu metafizičku filozo-
fiju. Ideje reinkarnacije i regresije u prošle živote prikazuju stvar-
nost i bitak našeg višeg bića i naše više ciljeve. Tehnike i učenja
koja se nalaze u knjizi, mogu iskoristiti svi kako bi poboljšali živote,
izdržali na duhovnom putu, istoga trenutka iskusili još više ljubavi i
sreće i shvatili da nema mjesta strahu, da smo svi besmrtni. Da smo
svi duše.

Moja kći, Amy, terapeutkinja je i spisateljica i urednica. Ona i ja
prikupili smo stotine priloga od ljudi koji su mogli s nama podijeliti
neko važno sjećanje. Pažljivo smo višekratno čitali svako od njih i
birali one za koje smo smatrali da će podcrtati neku bitnu točku,
stvoriti temelje učenju i, najviše od svega, osvjetliti naš zajednički
duhovni put. Njihova ljepota i uvidi česte su teme za obiteljskim
stolom. Amy i ja smo ovu knjigu napisali zajedno. Ponekad moje
riječi njezinim mislima daju poetičnost i svrhovitost; ponekad nje-
zine riječi mojim mislima daju formu i završni sjaj; no uvijek se
savršeno međusobno stapaju. Suradivati s njom na projektu bio je
nevjerojatan užitek i blagoslov. Ipak, najvažniji ste suradnik upravo
vi, autori ovih priča. Bez vas koji ste iskreno, hrabro i rječito podi-
jelili svoja iskustva, ova knjiga ne bi postojala. Bez vas, ne bi bilo
riječi. Vi ste nadahnuće za njezin nastanak i sredstvo njezinih iscje-
liteljskih moći.

Ovu knjigu nije potrebno pročitati odjednom jer su njezine
priče bogate i prepune pouka. Slobodno šetajte njihovom mudro-
šću. Družite se s njima. Osjetite njihove emocije i teksture. Možda
pronadete paralele s vlastitim životnim iskustvima, za što vrijedi

odvojiti vrijeme da bi se istražilo. Svaki put kad to činim, uvijek otkrivam nove i dublje slojeve značenja. Također ćete brzo primijetiti da ove priče ne govore samo o prošlim životima. Kao što rekoh, reinkarnacija je samo put do proširene svjesnosti i neopisivo bogatih vidika duhovne spoznaje i mudrosti. Ono s druge strane vrata važnije je od vrata samih, iako su i sama vrata veličanstvena.

Priče koje ćete pročitati, primjeri su našeg nezaustavljivog napretka prema duhovnom savršenstvu. One pokazuju put; one osvjetljaju naše korake. One su poput faceta na draguljima koje smo prikupili i koje smo voljni dijeliti. Facete jednog dragulja kao da odražavaju sve ostale. Iako sam ja načinio poglavlja, dragulji zapravo odražavaju jedan drugoga tako da ih je moguće pronaći svugdje, poput holograma.

Prije mnogo godina sanjao sam o ljudima kao o tim draguljima te sam tu sliku opisao u knjizi *Many Lives, Many Masters*:

Kao da se u svakom pojedincu skriva velik dijamant. Zamislite stopu dug dijamant. Ima tisuću faceta, ali ih prekrivaju blato i kal. Zadaća duše jest očistiti svaku od njih sve dok površina ne zablista i odrazi dugine boje.

Neki su očistili mnoge facete i sad blistavo sjaje. Drugima je uspjelo očistiti tek nekoliko; oni ne blistaju. No, ispod te prljavštine svaka osoba u svojoj nutрини nosi briljantni dijamant s tisuću blještavih faceta. Dijamant je savršen, bez ijedne mane. Jedina razlika jest u broju očišćenih faceta. No svaki dijamant je isti, svaki je savršen.

Kad se očiste sve facete i kad zasjaju u spektru svjetla, dijamant se preobraća u čistu energiju koja je postojala na početku. Svjetlo ostaje. Kao da se obrće proces nastanka dijamanta, kao da se oslobađa sav pritisak. Čista energija prebiva u dugi svjetala, a svjetla posjeduju svijest i spoznaju.

I svi dijamanti su savršeni.

Eto ih još.

Svi smo povezani

Kad sam jednom prilikom poučavao veliku skupinu na radionici, spazio sam karticu – na njoj je bila ispisana pjesma ili molitva, a glasila je ovako: “Buddhina priroda prožima cijeli univerzum, postoji sada i ovdje. Zasluge za to pripisujem svim svjesnim bićima. Zajedno ostvarujemo oslobođenje.”

Dok sam čitao te riječi, shvatio sam da vrijede za sve i svakoga. Ako vam je draže, ‘Buddhinu prirodu’ slobodno zamijenite riječima ‘ljubav’, ‘Bog’, ‘Isus’, ‘najviša moć’ ili nekim drugim duhovnim pojmovima. Nije važno. To samo označava blagu, mudru, energiju ljubavi, možda s atributima koji nadilaze naše poimanje, koja ispunjava atome, molekule i energetske čestice cijelog univerzuma – energiju koja nas je stvorila i, u neku ruku, pokrenula. Ta energija, taj Buddha ili božanska priroda postoji sada i ovdje, posvuda i uvijek. Svoju svakodnevicu možete posvetiti tome da suosjećajno donosite napredak svim svjesnim bićima – dakle, svim bićima koja posjeduju svijest. Zajedno – zato što smo svi povezani – možemo ostvariti oslobođenje, slobodu od procesa rađanja, umiranja i ponovnog rađanja i tako maturirati u školi koju zovemo Zemljom.

Ključna je ta, tako jednostavna riječ ‘zajedno’. Okupljanje skupine sadrži neopisivu svetu energiju. Kao što će pokazati priče u ovom poglavlju, nije slučajno i nije nasumično da su se neki ljudi,

u određenom trenutku, okupili u ime nekog zajedničkog cilja. Neki autori priča kadri su prozreti zakučaste i beskonačne niti što nas sve redom povezuju. Drugi, koji sebe nazivaju strancima, otkrivaju da su tijekom života blisko povezani. Oni nisu stranci. Ne postoji razdvojenost. Nitko nije sam.

Na primjer, nijedna skupina ljudi koja polazi moje radionice zapravo nije nasumična. Povezani su i prije tog okupljanja, privučeni nekom višom silom koja ih usklađuje. Kao da neki kozmički magnet privlači određene duše, potrebne baš za tu radionicu. Srodne duše i drugi, od kojih su neki dijelili prošle živote, no nisu se sastali u ovome, okupljaju se. Ti susreti zapravo su samo nastavak.

Dok sam promatrao karticu, sjećam se da sam pomislio, *koliko je važna ta mala molitva*. A onda, dok sam poučavao, i dok su mi riječi molitve i dalje odjekivale u mislima, shvatio sam da se stotrideset ljudi koji su došli poslušati tečaj, nije okupilo samo zbog vlastitih ciljeva, i ne samo da bi proživjelo prošle živote. Što ako je Bog ili viša sila okupila tih stotridesetero kako bi izliječio troje ili četvoro? Što ako je namjera bila – da okupimo baš ovih stotrideset ljudi i njihovu jedinstvenu energiju kako bismo ozdravili troje ili četvoro u skupini kojima je to najpotrebnije? Kakva povlastica, kakva čast, kakav blagoslov biti među tih stotrideset.

To mi je, kao i cijeloj skupini, dalo sasvim novi uvid. Shvatili smo da se čuda događaju. Trebali smo samo otvoriti oči.

TKANJE POVEZANOSTI

Godine 1993., neki neznanac koji o meni nije znao ništa, dao mi je primjerak knjige *Many Lives, Many Masters* i rekao da je 'baš za mene'. To je dalo smisao svemu u mojem životu do tog trenutka – ne toliko iskustvu s prošlim životima koliko osobnim sukobima koje sam otkrivala u klasičnom poimanju tuge. Prvi put u životu osjetila sam se vrijednom što nisam doživjela posvemaš-

nju tragediju gubitka izazvanu nečijom smrću. U glavi mi je odjekivala spoznaja da bih, samo kad bih mogla raditi s vama i učiti od vas, mogla drugima pomoći da svoje viđenje vrate s bola na povezanost.

Poslije više od deset godina, moj suprug, prometni policajac iz Kalifornije, ubijen je u potjeri. Dvije godine zatim, gledala sam vaš nastup na *Oprah* i tada sam ponovno osjetila odjek te spoznaje. Budući da je vaš srpanjski trening u Omega počinjao za samo nekoliko tjedana, odmah sam se prijavila. Bilo je to kao popiti čašu vode.

Po dolasku u Omega, moja psihička budnost otvorila se kao nikad prije. Ne samo što sam postala svjesna svoje povezanosti sa svima ostalima ondje, nego i s malim životinjama i biljkama. Pristali ste na meni demonstrirati regresiju pred cijelom skupinom. Dok ste izvodili brzi uvod, kroz svijest mi je projurila riječ 'korito' i tada sam ugledala stvarno korito kojim smo napajali konja na farmi gdje sam odrasla. Prošla sam djetinja sjećanja na trenutak kad su nas okolnosti natjerale da prodamo svoje voljene konje. Također se sjećam i boli koju mi je otac pretrpio govoreći majci da mu instinkt govori kako ne bi baš tom kupcu trebao prodati konje, no kako ih je, na vlastito veliko žaljenje, zanemario. Svjesno sam suspregnula suze kako bih oca poštedjela dodatne krivnje. Od tog trenutka djetinjstva, sve dok nisam s vama sjela u Omega, čak je i pomisao na tugu povezanu s tim događajem u meni bilo nešto bezimeno i duboko zakopano. Dok sam sve to opisivala, svakim izdahom iz dijafragme kuljala mi je bol. Bio je to neopisiv spoj divovskog šoka i olakšanja.

Zatim sam se vratila sjećanju na rođenje sina, kad su mi vlastiti nagoni tjednima vrištali da nešto nije u redu, ali dopustila sam da me liječnik uvjeri kako sam samo paranoična. Na kraju sam ga uspjela nagovoriti da mi inducira trudove, na što je nevoljko pristao, ali sam po dolasku u bolnicu završila na hitnom carskom rezu. Sina mi je trebalo oživljavati jer je gangrena zahvatila cijelu posteljicu i pupčanu vrpцу. Sutradan, kad mu se stanje konačno dovoljno stabiliziralo da ga mogu primiti, ugledala sam

njegove sitne, crne, zamrljane prste. Znala sam da sam iznevjerila vlastitu intuiciju kojoj sam morala vjerovati više negoli zraku koji udišem – i da sam podbacila kao roditelj. Zaplakala sam od gnjeva, tuge i frustracije – upravo onako kako je moj otac zaplakao kad je prodao konje. U tom času moj sin se počeo meškoltiti od nelagode pa sam shvatila da njegova patnja potječe od mene. Trudeći se ne nanositi mu još boli, prestala sam plakati i potpuno zaboravila osjećaj krivnje sve do ove seanse, nakon četrnaest godina. Otpustila sam divovsku bol koju sam posve nesvjesno nosila. Potpuno oslobođena, osjećala sam se kao da mi je s pleća nestalo breme čitavog svijeta.

Tada sam postala svjesna prisutnosti svojih vodiča i tada me preplavio poznati osjećaj spokoja i pripadnosti. Oni su se trudili uvjeriti me da sam dio njih, baš kao što su oni dio mene; tada sam vas osjetila sebi zdesna i shvatila da ste i vi dio 'ekipe'.

Upitali ste me nalazi li se ondje i moj suprug. Tragajući za odgovorom, mogla sam ga osjetiti sebi slijeva pa sam okrenula glavu kao da ga želim još jasnije privesti u svijest. Kad sam se okrenula ulijevo, osjetila sam ga i pred sobom – okrenula sam glavu naprijed, samo da bih ga osjetila zdesna, a i lijeva i sprijeda istodobno. "On je posvuda!" rekla sam i shvatila što zapravo osjećam.

Kad su to čuli, svih stotrideset nazočnih u dvorani, uzdahnulo je u istome času. U tom trenutku postala sam svjesna energije – nalik modrim nitima – koja me povezivala sa svakim pojedincem u prostoriji još otkako smo se večer prije upoznavali; izvirala je iz moje dijafragme i spajala se sa svakim ponaosob. Kad su zajedno uzdahnuli otkrivajući vlastite emocije probuđene dijeljenjem moje svijesti o prisutnosti mojeg pokojnog supruga, niti su izbile iz svakog od njih i povezale jednog s drugim u prelijepo, jednostavno, no istodobno i složeno tkanje povezanosti. Postala sam svjesna činjenice da će sve što budem činila od toga časa, utjecati na sve njih, baš kao što će sve što oni budu činili, utjecati na sve druge. "Ozdravi vidare" – to sam osvijestila u sebi i spoznala kako je naša povezanost naša snaga.

Vratila sam se i čula kako me pitate jesu li mi vodiči još prisutni. Odgovorila sam da jesu i da su oduvijek bili i dodala: “Mi smo ekipa i imamo svoju svrhu.” Upitali ste o kakvoj je svrsi riječ i tada sam ugledala bezbrojne bljeskove prizora – samo bljeskove – s emocijama i detaljima povezanim sa svakim od njih. Onih nekoliko koje sam uspjela uhvatiti, prikazivali su zatvorenika koji sjedi na ležaju s glavom u rukama i osjeća bol, strah i gnjev prema samome sebi veće od ičega što bi ijedna njegova žrtva mogla osjetiti zato što nije znao zašto je počinio sva ta djela te nije mogao vjerovati vlastitim činima. Majka drži dijete – oboje umiru od gladi. Majka se guši u vlastitoj patnji znajući da će dijete od pot-hranjenosti umrijeti prije nje i strahuje kako će ono umrijeti uvjerenost da mu je majka bila sebična zato što nije umrla prije njega. Verbalno mi je te bljeskove uspjelo prenijeti samo u riječi: “Patnja, patnja, toliko patnje.” Plakala sam tako silovito da sam pomišljala da ću se raspasti.

“Sva ta patnja potječe iz straha, nerazumijevanja, straha i strahovanja”, rekla sam. Zнала sam da mi je svrha, kako ste me upitali, ublažiti kolektivnu patnju uklanjajući strah čime će uslijediti uznesenje svih živih bića. Sad razumijem da biti jedno nije cilj – to već *jest* – i da sve što činimo kao pojedinci, čak i one posvemašnje sitnice, izravno utječu na sve nas.

Nina Manny

Tijekom svojih predavanja i radionica često govorim o tome da smo svi povezani i kako pojedinac istinski utječe na sve ostale. Nina to sjajno opisuje – naša snaga leži u našoj povezanosti. Veze koje nas povezuju veze su duhovnosti i ljubavi. Ako smo svi od iste energije, sastavljeni od čestica i valova, a ne krvi i mesa, onda ono što činimo utječe na druge – ne samo na ljudska bića. Naše misli i djela nose posljedice, a to je još jedan razlog zašto valja biti pun ljubavi i suosjećajan, a ne strašan i nasilan. Sve to stvara našu sudbinu i budućnost.